

EL VAIXELL

Segle XVIII, Altea.

Creien que els xiquets eren amics perquè sempre anaven junts. Carles i Felip no es duïen bé, però tenien les mateixes ambicions i competien en tot. Els seus pares eren agricultors i treballaven per al mateix terratinent. Encara eren massa joves per a ajudar en les tasques, per tant, l'àvia de Felip els portava a la platja de l'Olla, on els menuts es distreïen.

Usaven pals com a espases i combatien sense treva. En més d'una ocasió un dels dos va acabar necessitant cures. L'àvia sempre els funyava, però ningú escoltava, fins que un dia els va amenaçar en deixar-los en casa, d'on no eixirien fins que compliren l'edat suficient per a treballar. Per interès, ambdós acordaren trobar una forma creativa de competir.

Buscaven trossos de fusta, amb els quals més tard construïen vaixells de joguet.

Un dia Carles va construir un vaixell, del qual estava molt orgullós. A diferència dels altres, en aquest havia posat molta cura i sacrifici. Va suplicar al seu germà major, que era fuster, a ajudar-lo en les peces. Aquest ho va fer, però a canvi d'un tracte. Carles havia de dur-li una botella de moscatell de la despensa del terrinent. El xicotet va accedir i es va prendre el xicotet furt com una aventura de pirates. Ningú va sospitar de Carles, que simplement s'havia negat a anar a la platja, dient que no es trobava molt bé i, que preferia quedar-se en les cuines, amb les serventes. Però ara estava molt nerviós, perquè no tenia una vela per al seu vaixell i es negava a posar-li una blanca. Volia que tot estiguera perfecte.

Estava tan immers en les seues coses que no va prestar atenció a la conversació dels seus pares fins que va escoltar la paraula vaixell.

-... el missatge deia que els vaixells arribarien demà. T'imagines? Pot ser que la guerra toque prompte a la seua fi. Amb un exèrcit així les tropes dels Borbó s'han hagut de retirar de la zona, els superen en nombre.

-Espere que així es mantinga i no córrega la sang. Creus que desembarcaran prop d'ací? –Va preguntar

a sa mare. Vivien als voltants de Cap Negret, no molt lluny del riu Algar. Era una zona tranquil·la i espaiosa amb unes vistes precioses cap a la mar i la muntanya. Seria perfecte si al capvespre els mosquits no envaïren el lloc amb la seua molesta presència.

-Són cent setanta navilis, pot ser que cobrisquen tota la costa!

Carles no entenia la verdadera raó per la qual els seus pares estaven emocionats, per a ell la il·lusió era altra, la de veure tants vaixells junts. Pot ser que allí traguera la font d'inspiració que necessitava. Havia escoltat la paraula guerra en boca de molts, el país estava submergit en una. Carles no ho posava en dubte, però fins al moment no havia vist cap batalla. Sa mare li havia dit que per això hi havia tants soldats patrullant Altea i les zones confrontants.

Va escoltar un poc més la conversació, però d'allí van eixir assumptes avorrits, com la recent adquisició de fruits i begudes amb les quals els seus pares havien

abarrodat la despensa. Carles mai l'havia vist tan plena.

Després del sopar, el qual constava de pa i peix, Carles se'n va anar al llit. De l'emoció, va somiar despert fins que es va quedar adormit. En despertar, sols va trobar la seua àvia. Els seus pares no estaven i la despensa estava mig buida.

-Desdejuna –va dir la seua àvia– Hui és un gran dia i hem de reunir-nos amb els altres.

De sobte va recordar la conversació dels seus pares. Va acabar el desdejuni i ambdós van eixir direcció a la platja. Carles es va emportar el vaixell, al qual li faltava la vela.

Era un dia de sol i vent. El cel estava sense núvols, menys l'horitzó. El mar estava salpicat per desenes de navilis que s'estenien fins on arribava la vista. Alguns ja havien ancorat prop de la costa. Molta gent del poble estava per la platja, amb paradetes

menudes on venien menjar i beguda als nouvinguts. Fuites, pans, carns, peix, vi, moscatell i aiguardent.

Carles va veure que els homes dels vaixells eren soldats. La majoria de cabells i

ulls clars, i quasi ningú entenia l'idioma de la terra. La gent d'Altea els havia donat la benvinguda. Mentre buscava als seus pares, Carles escoltava fragments de conversacions.

-... diuen que l'Arxiduc Carles ha desembarcat ...

-... et dic jo que Felip no té oportunitat contra aquestes forces ...

-... el gran navili és el *Ranelagh* ...

Però al jove no li interessava res, més que veure de prop dels vaixells i, en tot cas, veure el gran navili. Va observar les veles, però no distingia més que els colors i no el dibuix.

Per fi es va reunir amb els seus pares, estaven en una paradeta menuda que hi havien muntat juntament amb els pares de Felip. Els quatre atenien als estrangers de manera afable.

El seu adversari no va tardar a aparéixer. Quan Felip va veure el vaixell de Carles es va quedar impressionat, però no ho va admetre.

-Li falta la vela – va senyalar amb burla.

-Encara no he decidit l'escut.

- Va replicar molest –El meu vaixell ja està acabat. Amb vela i tot– després de dir açò, se'n va a anar a jugar amb els seus amics.

Un home, de bon port, havia observat amb interès l'escena dels xiquets. Va decidir arrimar-se al vaixell xicotet que sostenia.

-Excel·lent treball – va indicar, amb un accent molt marcat.

Carles es va sobresaltar i va mirar a l'home de cabell rissat i ulls grisos. Tenia la cara cremada pel sol. Aleshores es va adonar que era estranger.

-Ho has fet tu?

Carles va assentir.

-Doncs és un gran treball. Et felicite, jove. El xiquet va somriure, li queia bé. Si tots els estrangers

eren iguals, podia entendre perquè la gent del poble estava tan contenta amb la seua arribada.

-Segur que el teu amic no ha acabat el seu vaixell i sols et té enveja.

-El meu amic? –Va replicar com si l’hagueren insultat –Felip? Eixe no és el meu amic. Sols competim.

L’home es va riure entre dents. –Per què competiu?

Es va encollir de muscles.

-Ens interessen les mateixes coses. Però no som amics!

-Ja veig i, a tu com et diuen?

-Carles.

De prompte l’estranger va esclatar a riure i va dir alguna cosa en el seu idioma a un company que estava a prop, en conseqüència, el company també es va riure. En el seguit de paraules Carles va reconéixer el nom de Felip i un que es pareixia al seu. El xiquet no entenia l’acudit i va començar a sentir-se incòmode.

L'estranger es va calmar, encara que va continuar somrient. Va traure un mocador, i en ell hi havia un dibuix. Per alguna raó a Carles el va atraure el disseny.

-T'agrada? No sé si et servirà com a vela.

El xiquet va obrir els ulls com a plats. Estava més que encantat. L'estranger li'l va entregar.

-De veres? –va balbucejar el xiquet. –És perfecte. Gràcies!

-Una cosa més –va dir, atenuant el seu somriure– No és guanyar o perdre, malgrat el resultat, l'important és mantindre l'esperit enlaire i mai rendir-se. Entés?

-Sí, Senyor!

Aquell dia Carles va baixar al riu Algar, on va fer navegar el seu vaixell. El vent va unflar les veles del xicotet navili, el mocador de l'amable estranger lluia com a escut una àguila bicèfala.

Text i il·lustració:

Sara Herrera Esteban 27/05/2019

Àguila bicèfala:

Del llibre Altea, Segle XVIII, de Ramón Llorens Barber

Traducció i adaptació al valencià:

Esther Morales Sánchez